אפילו בעיר שרובה כותים חייב להכריז בדבר שיש בו סימן ואמאי

לא אזלינן בתר רובא כיון דליכא

חזקה דממונא א וי״ל דתקנת חכמים

היא כדי לקיים מלות השבת אבידה

כיון דיכול להתברר ע"י הכרזה אם

היא של ישראל וישראל נמי לא

מייאש דמסיק אדעתיה דלמא משכח ישראל ויכריו: **רוב** וקרוב הדך

אחר הרוב. וא"ת מאי קא משמע לן

מתניתה היה (כתובות דף טו.) ט'

חנויות כולן מוכרות בשר שחוטה

ואחת מוכרת בשר נבילה [וכו']

ובנמצא הלך אחר הרוב משמע אפיי

נמלא קרוב לחנות המוכרת נבילה

ותירץ ר"י בר מרדכי דחי ממתניתה

הוה אמינא כגון דאין דלתות מדינה

נעולות בחיכה תרי רובי קמ"ל רבי

חנינא דאפילו דלתות מדינה נעולות

דליכא אלא חד רובא ור' זירא דפריך

ליה בסמוך אע"ג דר' זירא נמי

אית ליה לקמן אפילו דלתות מדינה

נעולות היינו בתר דשני ליה דקיבלה

מרבי חנינא ואין נראה לרילב"א

דאם כן מאי פריך ליה מקרא מיקשי ליה אמתניתא דחשע

חנויות ואפילו תוקמה כשאין דלתות

מדינה נעולות הא טעמא דבעינן

תרי רובי אינו אלא מדרבנן משום

גזירה כדאמר בסוף פ"ק דכתובות

תיקשי

הןץ לחמשים אמה הרי הוא של מוצאו. דאולינן נתר רובא דעלמא

מוחזק אבל הכא דליכא חזקה דממונא אזלינן בתר רובא וא"ת בפרק

אלו מליאות (ב"מ דף כד. ושם) לרבנן דרבי שמעון בן אלעזר דאמרי

ואפי׳ למ״ד אין הולכין בממון אחר הרוב היינו במקום (ו) שהוא

ל) בילה י:, ב) [שם יא.],ג) מיבת ודלא כרבי חנינא ל"ל

אחרי תיבות יוויג ביני... רש"ש, ד) [ועי מוס' נדה יח. ד"ה הלך],

תורה אור השלם

וְהָיָה הָעִיר הַקּרבָה אֶל הַחָלָל וְלְקָחוּ וְקְנֵי הָעִיר הַהוּא עֻגְלַת בְּקָר אֲשֶׁר לֹא עָבֵּד בָּה אֲשֶׁר לֹא מְשְׁבָה בְּעל: בְּעל:

הגהות הב״ח

(ח) גמ' וחי בדליכא ודחי: (ב) שם יותר מנ' אמה בעי ר': (ג) שם על דח הפקוחו לר' ירמיה. נ"ב עי'

ספקוהו כר' ירתיה. נ"ב עי" בפ' גט פשוט סוף דף קס"ה דעל ידי מעשה עיילוהו לר' ירמיה: (ד) רש"י ד"ה אימא וכו' דעדיפא מינה הס"ד: (ס) ר"ה הכא צמאי וכו'

ואע"ג דאיכא אחריני חוץ לחמשים אמה דנפים:

לחמשים אמה דנפים: (ו) תום' ד"ה חוץ וכו' היינו במקוס שהאחר מוחזק:

מוסף רש"י

ג) תיבת ודלא כרבי חני אחרי תיבות אזיל

בג:

בו א מיי׳ פט"ו מהל׳ א מייי פט ד ניסק אבידה הלי יח סמג עשין טוש"ע ח"מ סי' רס עד טוש"ע ח"מ סיי רס סעיף ח: סעיף ח: סד ב מיי שם ופ"ט מהלי

רולח הלכה ז סמג שם

טוש"ע שם: סח ג מיי פ"ט מהלי רולח הלכה ו: ם ד הרמב"ם השמיט זה וע"ש בכ"מ:

יע כל כל מי פט"ו מהל' אבידה הל' יח סמג מטכי מפיזה הכי ימי סמג עשין עג טוש"ע ח"מ סיי רס סעיף ח:

רבינו גרשום

פיםקא ניפול הנמצא. גוזל שנפל מן השובך: חוץ מנ׳ אמה ה"ז של מוצאו. דאיכא למימר מעוברי דרכים נפל: אמר ר' חנינא. להיכא אמו די חנינא. להיכא דאיכא רובא ואיכא קרוב הולכין אחר הרוב אע"ג דרובא דאורייתא דכתיב אחרי רבים להטות וקרוב האוריתא דכתיב והיה העיר דאורייתא דכתיב והיה העיר הקרובה אל החלל (f) דאי איכא שובך ויש בו הקרובה אל החלל ק) דאי איכא שובך ויש בו רוב הולכין אחריו דמיניה נפל: ואע"ג דאיכא. עיר רחוקה מינה דנפישי מינה רחוקה מינה דנפישי אימה דאיכא רובא דאינשי אלמא בחר קרוב אולינן, ומשני בדליכא נפיש מינייהו משיה אולינן בחר קרוב אבל היכא דהוי רוב וקרוב אולינן כתר הרוב: וליזל בחר רובא דעלמא. דאיכא למימר דקטליה עוברין למימר דקטליה עוברין ושבין: ביושבת ביז ההריי בוברין ושבין: ביושבת בין ההרים. דלא קא עברי ואזלי אינשי להתם['] וליכא למימר לזיל לחתם היכא למימו ההאיל בתר רובא דעלמא הואיל דליכא אינשי מש״ה אזלינן בתר קרוב אבל בעלמא לא אזלי׳ בתר קרוב: הכא במאי אולייבות קווב: הנא במאי עסקינן. דהוי של מוצאו: במדדה. שאין יכול לברוח אלא מדדה עצמו מעט מעט: דאמר רב עוקבא כל המדדה אינו מדדה יותר מנ׳ אמה. והואיל דהאי נמצא חוץ מני אמה ודאי מעלמא ופל ומש״ה הרי הוא של מוצאו: רגלו אחת בתוך נ' אמה ורגלו אחת חוץ . מנ׳. מי אזלינן בתר שובך . או בתר רובא דעלמא: ועל או בוזו דבא דעלמא: דעל דא אפקוהו לר' ירמי' מבי מדרשא. משום דמטריד להו בשאלות שאין בהן

ל) נראה דל"ל ואם איכא שובך אחר רחוק מזה ויש בו הרבה יותר מזה הולכין אחריו וכו׳.

בותני' ניפול. גוזל: הנמלא בחוך חמשים אמה. של שובך: נמלא בין שני שובכות. בתוך חמשים לשניהן: גבו' רוב וקרוב. אם בא דבר לפנינו ויש בו להלך אחר הרוב והוא כך ואם חלך בו אחר הקרוב אינו כך הלך בו אחר הרוב ואע"ג דתרוייהו דאורייתא רובא

דאורייתא דכתיב אחרי רבים להטות (שמות כג) וקורבא דאורייתא דכתיב והיה העיר הקרובה וגו': ואע"ג דאיכא אחריתי. שרחוקה ממנו שגדולה ממנה ברוב עם: בדליכת. רחוקה מזו שגדולה ממנה אלא כולן שוות: בין ההרים. שאין דרך רולחים לבא ממקומו׳ אחרים לכאן: לאו אע"ג דאיכא אחרינא. חוץ לחמשים אמה דנפישי מהחי: חימה סיפה כו'. הוח הדין דהוה מלי למיפרך נמי ליזיל בתר רובא דעלמה אלה דהית ליה פירכה דעדיפת (ד): הכת במתי עסקינן. כולה מתניתיו מתרצא במדדה בגוזל שאינו יכול לעוף אלא בדידוי מעט מעט הלכך תוך חמשים אמה של בעל השובך ואף על גב דאיכא אחריני (ס) דנפים דכל המדדה אינו מדדה יותר מחמשים וחוך של חמשים של מולאו דכיון דאין מדה יותר מחמשים וזה יצא חוץ לנ׳ נפק ליה מתורת מדדה וקם ליה בתורת מפריח ואיכא למיזל ביה בתר רובה דעלמה: ועל דה אפקוהו. שהיה מטריח עליהם: וליזיל בתר רובה דעלמה. וליהוי של מולאו דקא ס"ד דנמלא בין שתי שובכות אחוך לחמשים אמה נמי קאי דנפיק ליה מתורת מדדה:

בשביל

מתני' יניפול הנמצא בתוך חמשים אמה הרי הוא של בעל השובך חוץ מחמשים אמה הרי הוא של מוצאו נמצא בין שני שובכות קרוב לזה שלו קרוב לזה שלו מחצה על מחצה שניהם יחלוקו: (גל' "אמר רבי חנינא ירוב וקרוב הולכין אחר הרוב ואע"ג דרובא דאורייתא וקורבא דאורייתא אפילו הכי רובא עדיף מתיב רבי זירא יוהיה העיר הקרובה אל החלל ואע"ג דאיכא אחריתי דנפישא מינה יבדליכא וליזיל בתר רובא דעלמא יביושבת בין ההרים תנן ניפול הנמצא בתוך חמשים אמה הרי הוא של בעל השובך ואף על גב דאיכא אחרינא דנפיש מיניה הבדליכא אי הכי אימא סיפא חוץ מחמשים אמה הרי הוא של מוצאו ואי (4) דליכא ודאי מההוא נפל הכא במאי עסקינן יבמדדה ידאמר רב עוקבא בר חמא יכל המדדה אין מדדה יותר מנ' י בעי ר' ירמיה רגלו אחת בתוך נ' אמה ורגלו אחת חוץ מחמשים אמה מהו 🌣 ועל דא אפקוהו לרבי ירמיה מבי מדרשא תא שמע נמצא בין שני שובכות קרוב לזה שלו וקרוב לזה שלו ואף על גב דחד מינייהו נפיש מחבריה הכא במאי עסקינן ששניהן שוין וליזיל בתר רובא דעלמא "הכא במאי עסקינן

בשביל

רוב וקרוב. אם בא מעשה לפנינו ויש לתלומו בדבר הקרוב לו להמיר או לאסור, ויש לתלותו אחר הרוב לענין אחר חלוף הקרוב, הלך אחר הרוב (ביצה י:). מוסף תוספות

א. ואפילו יודע המוצא דמישראל נפל, מ״מ מתייאשי הבעלים וכו׳ ודזיחשוב המוצא דמרוב גרים נפל. מוס' הרח"ש ב"מ גרים נפלי. מוס יאלו סל ת לד. ב. אבל ניפול הנמצא אין בו סימן וא"א להחזירו אין בו סיפון זא א לוווויזו לבעלים. עס, ג. ורוב הנכנסין הוו ישראל. מוס׳ לי״ל. T. והאגופאפשיטא, . אלא משום רישא נקט לה. וספיקו אסור משום דהוה ליה קבוע. ריטנ״6. ה. משום דכתיב לשבטיך וירושלים לא . לשבטים.ריטנ״א.1. וניזיל לשבטים:(יעל לו.ד. וניזיל בתר רובא דעלמא. שס. ז. [ו]כגון שנמצא בשביל מיוחד שאין רגילין בו אלא בני ירושלים. שס. ח. ועל דרך הרוב אינן יוצאין חוץ מחמשים אמה. רשנ״ח, אחר אלא זה. תוספות ט. אוו איא ווו. מוקפוע לי"ד. י. אי מבני העיר או מעוברי דרכים. לשנ"ח. יא. דאזלינן בתר א. דאו. דעלמא. שס. משום רובא יב. [ו]אפקוה משום דאמר מילתא דלא אפשר. רעב״א. ועיין מיעכ״א. ועיין מיעכ״א. יג. וקושיא זו ראשונה עיקר. רשנ״ח. א היכא דליכא יד דהא קורבא כלל ע״כ אזלינן בתר רובא דרובא דאורייתא. שס.

(דף טו.) ונראה לר״י דאי ממחני׳ ה״א בנמצא באמצע™ ועוד נראה לר״י דרבי חנינא אתא לאשמועינן דאפילו בקורבא דמוכח דאולינן בחר רובא וכן משמע בסמוך גבי חבית שלפה בנהר דבעי למימר דרב דאמר כנגד עיר שרובה ישראל מותרת לית ליה דרבי חנינא והיכי מתוקמא דהא משמע דמותרת אפילו נמצאת סמוך לבית נכרי וזהו מטעם דאזיל בתר רוב העיר ישראל וכרבי חנינא אלא ודאי לגבי קורבא דביתו של נכרי הוי קורבא דלא מוכח כיון שדרים רוב ישראל באותה העיר ורב אזיל בתר רובא היכא דהקורבא לא מוכחא ודלא כרבי חנינא⁴ אבל אותה עיר כנגד האי דקירא הוי קורבא דמוכח ולכך אזיל בתרה וכל ההלכה תחיישב כמו שאפרש ולהכי לא מייתי בכוליה גמרא דרבי חנינא אלא לקמן גבי אנבא דאישתכח בפרדיסא של ערלה דקורבא דמוכח הוא שנמצא בפרדיסא דערלה גופיה ובפ"ק דבילה (דף י:) מייתי ליה נמי גבי הא דמנן זימן שחורים ומלא לבנים לבנים ומלא שחורים אסורים ומפרש בגמ" כגון שזימן שחורים ולבנים ומלא שחורים במקום לבנים ולבנים במקום שחורים מהו דחימא אינהו נינהו ואיתהפורי איתהפיך קמ"ל דהנך אזול לעלמא והני אחריני נינהו ומעלמא אתו ומסיק עלה לימא מסייע ליה לרבי חנינא כו' והתם קורבא דמוכח הוא דהא שחורים ולבנים היו שם ומוכח דאינהו נינהו: מתיב רבי זירא והיה העיר הקרובה כו' מאי לאו דאיכא אחריתי דנפישא מינה. אמתניתא דתשע חנויות נמי הוה ליה לאקשויי אלא אמתניחא איכא לשנויי בדליכא ותו ליכא לאקשויי ניזיל בתר רובא דעלמא דלגבי רובא דעלמא הוה קורבת זו העיר קורבא דמוכח אבל לר׳ חנינא דאפילו בקורבא דמוכח הלך אחר הרוב פריך שפיר דכי נמי משנינן בדליכא אכתי חיקשי ניזל בתר רובא דעלמאי: בדליבא. חימה דהכא משמע דטעמא דהעיר הקרובה מביאה עגלה ערופה משום דמתוך הקורבא מוכח שמשם בא ההורג ובסוטה (דף מה:) תניא מנין שאם נמצא סמוך לעיר שאין בה בית דין שמניחין אותה שאין בה בית דין והולכין לעיר אחרת שיש בה בית דין ואמאי והלא מחוך הקורבא נראה שמאותה שאין בה בית דין היה: ברושבת בין ההרים. ואם מאמר ואמאי אינטריך קרא בסוף פרק מרובה (ב"ק דף פב:) דאין ירושלים מביאה עגלה ערופה 🗆 ואע"ג דכתיב (מהלים קכה) ירושלים הרים סביב לה מ"מ כל ישראל היו באין לרגל וגם בשאר ימות השנה להביא נדרים ונדבות וגם אומות העולם היו באין שם בסחורה שקרויה רוכלת עמים" ו"יל שהיו מקומות שלא היו רגילים לבא רק בני ירושלים^ד אי נמי בימי חזקיה שכל ישראל היו שם ולא היו באין לסחורה: ביפוץ הגמצא בתוך חמשים אמה בו'. ואמתניתא דתשע חנויות לא מצי למיפרך דהכא הזי קורבא דמוכח דהוי משובך זה דהוי חוך חמשים והנך דנפישי הזי חוץ לנ׳ ולעיל אתרינן דכרסייהו בחמשים אתה תליין ה: בדליבא, לא תצי למיפרך דניזל בתר רובא דעלמא דמיירי דליכא שום שובך חוץ שלשים רים ואתר לעיל דלא שייטי אלא שלשים רים ותו לא: נאי דליבא אחריני ודאי מההוא נפל. דבשלמא אי איכא דנפיש מיניה אתי שפיר דהוי של מולאו כגון דהוי ההוא דנפיש של הפקר או של כותים אבל השתא דליכא ודאי מהחוא נפל ולא מלי לשנויי כגון דליכא דנפיש אלא שוין דמכל מקום אמאי הוי של מוצאו כיון שקרוב לזה דהכי משמע דחוץ לחמשים אמה הרי הוא של מוצאו אע"פ שקרוב לזה מזה דהא חנן מנאו בין שני שובכין קרוב לזה שלו דכשהן שוין אזלינן בתר קרוב: רדאר מההוא גפל. ואם תאמר ודלמא מעוברי מה איש מו מו בל מו שוכבן קרוכ להי של לפתח בי קופא וי"ל דהיכא דודאי נפל ולא ידעינן ממי" תלינן בעוברי דרכים "א אבל הכא דרכים נפל כדאמרינן לקמן גבי זיקי דחמרא דאישתכחן בי קופאי וי"ל דהיכא דודאי נפל ומהם היונים: רעל דא אפקוהו לרבי ירשיה דמני למימר דמשובך בא לית לן למיתלי ולאחזוקי בנפילה דבני אדם נוחרין שלא יפלו מהם היונים: רעל דא אפקוהו לרבי ירשיה מבר שדרשא. אין לפרש משום דבעי מילמא דלא שכיחא כלל דהיכי איתרמי דרגלו אחת תוך חמשים ורגלו אחת חוך לחמשים בלמלום דהא אשכחנא דמתניתין נמי בכהאי גוונא איירי דקתני מחלה על מחלה יחלוקו ונראה לרבינו תם דמשום הכי אפקוהו משום דמדדה אינו מדדה כלל יותר מחמשים אמה אפילו רגלו אחת דכל מדות חכמים כן הוא^{יב}: בוצאו בין שני שובבין. ואע"ג דחד מינייהו נפיש אומר ר"י דהך פירכא הוי מצי למיפרך אמתניחא דתשע חנויות דהאי קורבא דלא מוכח הוא דאי הוי חוך חמשים לזה הוי נמי חוך חמשים לזה ואי הוי חוץ חמשים לזה הוי נתי חוץ חמשים לזה אפילו הכי אזלינן בתר קורבא ומיהו מליגן לתיתר דעיקר לא פריך אלא משום דבעי למיפרך וניזל בתר רובא דעלמא "ג אבל קשיא לרשב"א דהיכי מצי למימר אף על גב דחד מינייהו נפיש הא קתני מחלה על מחלה שניהם יחלוקו ואי חד מינייהו נפיש ניזל בתר רובא ד ואומר ר"י דהוי מלי למימר וליטעמיך:

וליזיל בתר רובא דעלמא. הוי תלי לשנויי דאין כי אם שני שובכין תוך ל' רים אלא בעי לשנויי דומיא דרשא דיש שובכין הרבה אע"ג. דהשתם דמוקי לה בשביל של כרמים לא הוי דומיא דרישא דהא רישא לא מיירי בשביל של כרמים בהא לא קפיד במאי דלא הוי דומיא דרישא כיון שאין מזכיר במשנחינו שביל של כרמים בשום מקום ועוד הוה מצי לשנויי קרוב לזה שלו חוך חמשים אמה ובמדדה: